



Господь сътвори свѣта за всички живи твари въ него. Подиръ повика измежду тѣхъ най-любимитѣ си и ги изпрати по свѣта да го управляватъ отъ негово име. Между тѣхъ бѣше и една майка съ единадесетъ сина и само единичка дъщеря.

— На тебе пкъ и твоитѣ дванадесетъ деца, — каза ѝ Господь, — давамъ ей тамъ, онази звездаца, наречена земя. Слѣзте тамъ и владѣйте земята и човѣцитѣ, както намѣрите за най-разумно!

Майката слѣзе на земята съ дванадесеттѣ си рожби. Но долу тя разбра, че звездацата съвсемъ не е такава мъничка, а цѣль свѣтъ съ гори, планини и океани; съ села и градове и хиляди царства съ милиони човѣци въ тѣхъ.

— Стара съмъ, — рече тя на синоветѣ и дъщеря си, — идете

вие по земята, подѣлете си я и правете каквото сърдцето ви научи.

Синоветѣ и дъщеря ѝ тръгнаха радостно по земята. Най-напредъ решиха да я обходятъ и разгледатъ, па тогава да си я подѣлятъ. Но още по пжтя се скараха и се раздѣлиха на две — на една страна останаха добритѣ, на друга — лошитѣ. Между лошитѣ бѣха петтѣ поголѣми братя, а между добритѣ — другитѣ шестъ братя и сестричката имъ.

— За добро ни изпрати Господь на земята, — казваха добритѣ братя. — Нека я превърнемъ на рай-божи: съ топло слънце, съ цвѣтя и пеперуди, съ птички и весели животинки. Нека дадемъ на хората плодове и жито. Да построятъ градове и царства и да славятъ името Господне.

— Аха-а! — викаха лошитѣ